

ערב עם להקת "בת-שבע"

273

שינפלד ויאיר ורדי, ביצועם ראוי לכל שבת. היה שיווי-משקל בין המבצעים וכל פרט ביצירה יפה זו הובלט כראוי. שוב הזכר שאין כרינה שינפלד לביצוע יצירות גראהאם ויאיר ורדי היה לרקדן מצויין, מלא בטחון וכוח. בסימון של הערב בוצעה יצירה אחרת הנמצאת זה זמן רב ב"רפרטואר של "בת-שבע": "קוני צ'ריו" לכלי הקשה". כוריאוגרף פיה: גורמן מוריס. זה מחול ארוך, הבנוי על רעיון אחד ויחיד המסיק פיק בקושי לדקות ספורות. קבור צת דמויות ומולן. "זר" נצחי וי אהוד ברדוד המנסה להשתלב ב"קבוצה אך אינו מצליח. הקבוצה מתעלמת מקיומו. כזה נגמר ה"עניין."

זה אחד המחולות שיש בהם הרבה תנועה ומעט ריקוד. ורק ה"מוסיקה הטובה של סלדון מצמח צמח את השיעמום. אולי נכללה היצירה הזאת בתוכנית לכבוד שובו של אהוד ברדוד לבמה ל"אחר היעדרות ממושכת. אבל גם ריקודו הדרמאטי לא הפיח חיים ב"קונצרטו" המשמים.

ויהי אור

התוכנית, המורכבת מיצירות מן הרפרטואר והופעת בכורה אחת, מאפשרת לנו לעקוב אחרי ההתגחחות מעניינות שחלו בלהקה בשטח התאורה.

תכנון התאורה של שתי היצירות הגראהאמיות נעשה בידי ג'ון רוזנטאל (וחיים תכלה, שהיה מתכין נן התאורה של "בת-שבע" שנים רבות מרשע מג'ון רוזנטאל). היא יצרה סגנון, שאחד מעקרונותיו הוא הפרדה בין הדמויות לבין הרקע. לעתים קרובות הרקע שחור והרקדנים צפים כוכבים על שמי לילה. ג'ון רוזנטאל אהבה את ה"אור הכחלחל, הקר, בקידמת ה"במה.

באחרונה מרבה לתכנן את ה"תאורה ללהקה ניק צ'רנוביץ, תאור רן הושב בניירורק וג'ון בן, ואנני לי צעיר, המנהל חזרות בלהקה הולד לעיתים בעקבותיו ומשתמש ברקע בהיר שצבעוניותו משתנה. תפקידם של האורות הבאים מגופי תאורה שמעל לקהל הצופים ו"הפרוסצניום מועט יחסית. לעתים יש שימוש דרמאטי במעברים פתאומיים לעיגול-אור חתוכים ה"באים מלמעלה. סגנון זה, השונה מאד מסגנונה של ג'ון רוזנטאל, נותן מקום לדיאפאון רחב יותר של מצבים דרמאטיים. אולי הוא מושפע מציווי "הפוס" החופשיים, בעלי האקורדים התרופים והבלתי אופקים: יצירה קבוצתית אחת מול הרכבים קאמריים. היתה מאד זנת יותר מתוכניותיה הקודמות של הלהקה. היה זה סיום-עונה נאה מאד.

"פינות" — מחול ללא ליווי מוסיקאלי

יאיר ורדי, אסתר נדלר ודק לינטון

רונה כאחד הרקדנים המעולים של הלהקה. יש בו משהו מופנם, לא קומדיאנטי, והוא מעורר בצופה הרגשה נעימה, שיש באמתחתו יר תר ממה שהוא מראה. לעומת ב"צופים קורמים של יצירה יפה זו, שהיו קרים כמקצת, בלט הפעם הצד הדרמאטי שלה. כל דמות היתה מאפיינת היטב ומנוגדת ל"אחרות.

פינות

בביצוע בכורה ראינו את המחול החדש של רונה שינפלד — "פינות" מחול ללא ליווי מוסיקאלי, שמבצעו הם אסתר נדלר, דק לינטון ויאיר ורדי והבנוי כפסטי פס של יחסי-אנוש, פגישות ופריד דות, יארש ושמות ומעברים מהירים ביניהם.

נראה לי שיש במחול הזה יותר מדי "חומר תנועתי" ופחות מדי פיתוח, יש בו חזרות ולא ואריאציות על מוטיבים ופסוקים אך יש בו גם רגעים יפים מאד, עדינים ואנושיים. הביצוע היה טוב מאד, ובתלבושות המבריקות והחזקות לגוף נראו הרקדנים כיצורים מ"עולם אחר על רקע המסך ה"מצוייר של לאה נוקל. אגב, ראיתי לראשונה מחול זה באולם עין השופט והלהקה לא טרחה להביא את הרקע להופעה ה"כפרית", ואין הצדקה לחסכון זה במאמץ כשמוד"בר ב"הצגה בפרובינציה."

בהיעדר המוסיקה במחול זה נש"מעים כל רקע-רגל ונשימה כ"צלילים. בחלק מן המחול ניצלה רינה את בטן הרקדנים לתיפוף ממש, אך דווקא שימוש זה לא נראה לי מוצלח. הם משמיעים חברות בלתי-ברורות, כעין אנוחות ושקולות אלה חלשים מאד לעומת עצמת התנועה.

בהמשך הערב בוצע "להוך ה"מבוכ", אגדה אריאדנה והמינוטאור של מארתה גראהאם בביצוע רינה

להקת "בת-שבע" סיימה למע"שה את עונת הופעותיה השנה. היא יוצאת לסיור באירופה ותשוב רק לקראת הפסטיבל הישראלי, בסוף הקיץ. במוצאי שבת הופיעה הלהקה באולם "נחמני" בתל-אביב, בתכנית מצויינת, שבוצעה בטכ"ניקה מבריקה, ונעים לסכם את ה"שנה, שהיתה שנה מלאה קשים וחילופי משמרות בלהקת "בת-שבע", בברכת "דרך צלחה".

הערב נפתח במחול הגראהאמי הוותיק "הגן אחוז המלחמה" ה"נותאר את אדם וחווה, כונג האנו

שי היחיד בגן, שאין כאילו מת"וכלים אפשריים לאשרו המשפחה, אך זוהי טעות: לילית שהיתה אשתו של אדם קודם שנוצרה חווה, והזר (הנחש המדיח?) מכ"ניסים את המלחמה לג'ורג' מנור. ביצוע הופקד הפעם בידי רינה שינפלד, שהיתה לילית מושלמת, חלקה וגמישה. אהוד בן דוד ש"חזר לבימה לאחר שנעדר שנה בשל